

[Hanne Reintoft.]

love befolkningen noget, som man ikke kan holde, og jeg har derfor tænkt mig til udvalget at fremsætte et ændringsforslag, hvor der kommer til at stå:

„Husmoderafløserne skal udsendes til lejlighedsvis afløsning af personer, der i hjemmet passer et barn med en fysisk eller psykisk lidelse“

— så det altså også bliver en forpligtelse og ikke bare et tomt løfte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Kaj Andresen): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om oprettelse af en institution på Amager i Forsorgscentret for København m. v., afdelingen for voksne.

(Lovforslaget (nr. 75) findes i tillæg A. sp. 1513, fremsættelsen i tidenden sp. 982).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Orla Pedersen: Der er tre ting, jeg gerne vil sige en lille smule om, inden jeg går over til de direkte bemærkninger dette lovforslag vedrørende.

For det første er der den i de seneste dage opståede Brejningsag. Det er meget beklageligt, at en sådan sag i det hele taget kan opstå, og det er endnu mere beklageligt, at det har kunnet foregå så længe, som der åbenbart har været tale om i dette tilfælde. Til gengæld er det glædeligt at konstatere, at chefen for forsorgen har taget så håndfast

på sagen, så der nu vil blive foretaget en undersøgelse både til tops og til bunds, for vi må være sikre på, at intet går i svang, og at de ansvarlige chefer på stedet føler og lever op til det ansvar, de har. At noget sådant i det hele taget kan ske, betyder i virkeligheden en undergravning af det positive arbejde, der i hele vores åndssvageforsorg er udført igennem de senere år, og at den goodwill, der i virkeligheden er skabt hos befolkningen for forsorgen, meget let kan sættes over styr og samtidig, og måske i forstærket grad, vanskeliggøre den fortsatte udbygning af forsorgen.

Jeg kommer herefter til det andet, jeg finder anledning til at bemærke. Det er jo således, at åndssvageforsorgen i dag har et fortrinligt og positivt samarbejde med mange private og ikke mindst med Landsforeningen Evnesvages Vel, der med en dynamisk formand i spidsen har gjort et kæmpearbejde og en kæmpeindsats for at løse de store opgaver, der ligger for inden for åndssvageforsorgen.

Det tredje, jeg vil pege på, er det uheldige, der er opstået ved forskellige lejligheder i den senere tid, nemlig befolkningens negative reaktion i de områder, hvor der har været tale om at opføre nye plejehjem. Det er i virkeligheden en reaktion, der nærmer sig diskriminering og går ud over den del af befolkningen, der helt uforskyldt er endt i åndssvageforsorgen. Jeg synes, det ville være et udmærket problem for pressen at tage sig alvorligt af, så vi efterhånden undgik den slags reaktioner.

Jeg skal så gå over til at sige nogle bemærkninger om selve lovforslaget.

Det er jo en følge af den kommissionsbetænkning om åndssvageforsorgen, der blev udarbejdet i årene 1954-58, og som folkettingen gav sin tilslutning til ved vedtagelsen af loven af 5. juni 1959 om forsorg for åndssvage og andre særlig svagt begavede.

Baggrunden for en reform af åndssvageforsorgen er bl. a. manglende institutioner og den deraf følgende overbelægning på de eksisterende. Dertil kommer, at de ældre